

Absència d'autoritat i falta de coratge

JOSEP LÓPEZ DE LERMA

La nostra és una democràcia tova. Ho és en valors, como ho evidencia l'estudi d'Esade dirigit pels professors Àngel Castiñeira i Javier Elzo, publicat no fa gaire, la lectura del qual recomano; ho és respecte de l'exercici de l'autoritat, com es posa de manifest quan s'ha d'enviar la policia a lluitar contra els bàrbars i quan de manera immediata s'exigeix una disculpa en seu parlamentària al responsable de torn; i ho és en relació al coratge amb què el governant ha de fer front als problemes reals, atès que la resposta adequada no es correspon en potència amb la necessària fidelitat del vot. Temps de crisi, aquests, i no pas només referits a l'economia entesa en la seva amplitud material.

Vagi per endavant que aplaudeixo la decisió de l'alcalde de Banyoles, en Miquel Noguer, i dels grups municipals de CiU i del PSC, de negar-se a hissar l'estelada al balcó principal de l'Ajuntament. L'estelada, senyores i senyors, no ha estat mai la bandera de Catalunya. Ni per convicció, ni per pràctica, ni per convenció, ni tampoc per regulació legal. Mai. Tampoc ho és avui, segons que determina l'Estatut d'Autonomia. Serà expressió de sentiment i de voluntat, àdhuc d'esperança, ni que sigui angelical, però no és la bandera de Catalunya. Dic més: En el supòsit, altament improbable avui, que el nostre país ingressés a l'ONU, tampoc no ho seria. Per tant, a indolent petició, presència de legalitat i d'autoritat, i avui, trobant-se el pati en el lamentable estat en què es troba, innecessàriament uns grams de coratge, que bona falta ens fa davant de tants patriotes de saló que et posen en la disjuntiva d'estar amb ells o de situar-te, ells, contra ells. No sé si m'explico, però ho deixo aquí. Per tant, barretada a favor del govern municipal de la ciutat de l'Estany.

No puc aplaudir el meu alcalde, i bé que ho lamento, en Carles Puigdemont, quan es fa el "màrtir" -via Twitter amb la complicitat del gremi- en ocasió de l'agressió soferta quan anava a Tribuna de Girona a escoltar el conseller de Sanitat, Boi Ruiz, i no pas a oferir roda de premsa, com així feu saltant-se al conferenciat i la seva prèdica, segons que em diuen. Oferir en directe, com gairebé feu, l'assetjament rebut farà modern; no presentar denúncia al jutjat d'instrucció o a fiscalia pels insults escoltats, per les llaunes de coca-cola plegades rebudes en el seu cos, per la patacada que marca li deixà en una de les seves cames i pel sacsejament sofert, essent ell autoritat i primera autoritat de la ciutat, és manifestació d'aspirar a ingressar en la Internacional Papanates, cosa en la qual no el veig, avui. Permeti'm, senyor alcalde: El meu repudi dels fets és total i la meva solidaritat vers la seva persona és absoluta, però s'ha perdut el respecte vers els polítics, entre d'altres coses, per no exercir l'autoritat. El rebuig als incidents és una cosa; l'altra, l'autoritat, que "és el saber socialment reconegut com a superior", en paraules d'en López Burniol. L'exercici real de l'autoritat que li ha estat donada per la llei en virtut d'un estat democràtic no s'exerceix mitjançant "nota de rebuig als incidents", sinó posant els fets en mans de la Justícia, ja que d'agressió es tracta, precisament perquè vostè no és un qualsevol; vostè és nosaltres, els ciutadans, i reiterant a l'amic notari, "autoritat equival a credibilitat, per la qual cosa està investit d'autoritat aquell a qui es creu". L'hagin votat o no, el "nosaltres" necessita la credibilitat que sempre ha de lliurar la seva autoritat. Per això, vostè no pot bescanviar exercici de l'autoritat per teclajaments al Twitter. Em sap greu dir-ho: Vostè no pot perdonar atès que vostè som nosaltres i nosaltres no som vostè. En un sistema democràtic, l'autoritat és el majestàtic "nos" i l'autoritat s'exerceix i es sotmet a la llei.

Els dos exemples locals posats sobre la taula no poden distreure'ns de l'encapçalament genèric de l'article. Durant la transició política dels anys 70 hi va haver autoritat i coratge. Els instal·lats es varen fer respectar, però també es varen fer respectar aquells que lluitaven per substituir un sistema polític conceptualment corrupte per un sistema de llibertats. El coratge, compartit per i entre molts, va fer la resta. Això ha canviat, i no pas per a bé, perquè la manca d'un pòsit democràtic, i per tant del fet que les lleis estan per complir-les i per fer-les complir, ens ha impregnat a tots del que avui s'anomena "bonisme" i en el "tebeo" de la meua infància, "güeno", un estat

d'imbecil·litat col·lectiva mitjançant el qual l'ordre -convivència i respecte- ha estat substituït per una brutal laxitud, fins al punt d'arribar a qüestionar l'autoritat guanyada a les urnes precisament, entenc, perquè no s'ha exercit donada l'absència de coratge. Governar no és necessàriament sinònim d'agradar. Quan els dos verbs s'han matrimonialitzat de manera indissoluble és quan apareix la indignació com a solució. O així m'ho sembla. I potser els "indignats", més enllà de la pluralitat que es pugui trobar en el què i en el perquè, com també en el discurs contradictori davant les càmeres de televisió, potser, dic, ens estan dient això, que falta autoritat i que manca coratge. Podria ser que "el problema" fos aquest.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2011/07/30/absencia-dautoritat-falta-coratge/504699.html?utm_source=rss